

เพราะหัวใจ
ไม่ลืมคุณ
Love's Remember

สมองของฉันจดจำไม่ได้
แต่หัวใจไม่ลืมว่ารักคุณ

วานี

เพราะหัวใจ ไม่ลืมคุณ

Love's Remember

วานี

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ขีดเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดาษ...

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณ์ที่พกพาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน ทั้งทางความคิดและสังคม

รื่นรมย์ทุกจังหวัดรัก

เพราะหัวใจไม่ลืมคุณ

โดย วาณี

ราคา 235 บาท

ลำดับที่ 476

ISBN 978-616-00-4498-6

พิมพ์ครั้งแรก : มีนาคม 2565

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร กรรมการผู้จัดการ : ดร. สุภคชญา โลกิตสถาพร
ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เจศติยา โลกิตสถาพร รองบรรณาธิการบริหาร : วสันต์ พร้อมมิตรญาติ
ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อูมาพร สกุลบัณฑิต หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : ศรัณย์รัชต์ เชียงไกรเวช
หัวหน้ากองบรรณาธิการสร้างสรรค์ : พัชรี แต่แดงเพชร หัวหน้ากองบรรณาธิการคัดสรรนวนิยาย : พัชราพร บุญสูง
ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ดิกกะไชย

บรรณาธิการเล่ม : อูมาพร สกุลบัณฑิต

ออกแบบปก : สุพิน มาลัยทอง จัดรูปเล่ม : จุฬาลักษณ์ เตชะรุ่งเรืองวิทย์

พิมพ์ที่ : บริษัท วี.พรินท์ (1991) จำกัด

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการคัดสรรต้นฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

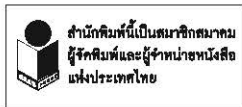
www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านล่างบน

หรือโทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 41

คำนำนักเขียน

‘เพราะความทรงจำ ถูกกำหนดให้ลืม’ ไม่ว่าเราจะมีความสามารถในการจดจำมากเพียงใด กาลเวลา อายุ และความเจ็บป่วย ก็จะทำให้พรากความทรงจำดีๆ ให้หายไปเสมอ สมอจะมีหน้าที่รับรู้ แต่ไม่อาจรักษาให้ยู่คงทนถาวร มันจึงเป็นความเจ็บปวดที่หันกลับไปแล้วจำความสุขในอดีตไม่ได้

ก็คือ คุณสแตงค์ พ่อสมศักดิ์ และแม่บุษบา คือตัวแทนของคนธรรมดาสามัญบนโลกที่มุ่งไปตามความฝัน ความต้องการของตัวเอง แล้วทิ้งบางสิ่งไว้เบื้องหลัง สำหรับคนวัยทำงาน ไม่มีอะไรพิสูจน์คุณค่าในตัวเราได้ดีกว่าความสำเร็จในอาชีพ มันทำให้เราต้องใช้เวลาพยายามและเวลาทั้งหมดที่เรา มี จนไม่เหลือความพยายามและเวลาในการหันไปดูแลเอาใจใส่คนสำคัญในชีวิต มีพ่อแม่ สามีภรรยาหลายคน ที่บอกกับคนที่พวกเขารักว่าพวกเขาอยากให้คุณในครอบครัวมีความสุข จึงทำงานหนักเพื่อหาเงินมามอบให้แก่คนครอบครัว แล้วก็ยังมีหลายคนเช่นกันที่ทำงานจนลืมไปว่าแรกเริ่มเขาทำงานเพื่อให้คนที่พวกเขารักมีความสุข ดอลลลาร์คือตัวแทนของเด็กที่ถูกทิ้งจากความจำที่หาย

ไปของแม่ และความหลงลืมจากการทำงานหนักของพ่อ แต่เขาคือ
ตัวแทนในการบอกว่าความสุขของทุกคนนั้นหาได้ที่ไหน ซึ่งหาได้
ไม่ยากเลย ดังนั้นอยากให้เพื่อนๆ ได้เข้าไปหาคำตอบในเล่มนี้ด้วยกัน
นะคะ

แรงบันดาลใจเรื่องนี้มาจากการเปิดเฟรนด์ชิปสมัยมัธยมต้น
แล้วนึกถึงรักครั้งแรก แต่ดันจำหน้าเด็กหนุ่มคนนั้นไม่ได้ (ฮาๆ) ดังนั้น
พลอตเรื่องจึงออกไปในแนวดราม่า แต่ด้วยสถานการณ์รอบตัวในเวลา
นี้ แวนอยากให้ทุกคนมีความสุขเลยพยายามถ่ายถอดออกมาในรูปแบบ
แบบคอเมดี้ หวังว่าผู้อ่านจะมีรอยยิ้มไปกับความรักหลายๆ ลีมาๆ เรื่อง
นี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง แวนอยากเน้นย้ำให้เพื่อนๆ ตระหนักว่าแม่ใน
อดีตเราจะมีความสุขเพียงใด หรือผิดพลาดมากแค่ไหน สิ่งสำคัญที่สุด
คือปัจจุบัน เพราะความสุขเกิดขึ้นตรงหน้าเราในช่วงวินาทีที่ได้สัมผัส
เท่านั้น อย่าพลาดช่วงเวลาสำคัญนั้นะคะ เสียงหัวเราะและรอยยิ้มของ
คุณเป็นยาวิเศษที่อบอุ้มหัวใจตัวเองได้ดีที่สุดคะ

สุดท้ายนี้ขอขอบคุณทุกคนที่ส่งกำลังใจให้แวนในช่วงที่ต้องการ
มากที่สุด หลายเดือนที่ผ่านมา แวนไม่สามารถเขียนงานได้ตามที่ตัว
เองต้องการ รู้สึกท้อแท้และไม่เห็นคุณค่าของตนเอง แต่นอกจากคนใน
ครอบครัว ก็มีเพื่อนหลายคนคอยโทร มาถามไถ่สุขภาพ ลากออกจาก
มุมอับไปหาแสงสว่างและแรงบันดาลใจ มีพี่สาว บ.ก. ผู้นำรักคอย
ห่วงใย และมีเพื่อนๆ นักอ่านส่งทั้งข้อความผ่านโซเชียลฯ ส่งของขวัญ
ของที่ระลึก และยังมีคอมเมนต์และรีวิวมามาเสมอ คอยเตือนให้แวน
อย่าได้ล้มเลิกเส้นทางความฝันของตน ทั้งหมดนี้เป็นกำลังใจหลักที่
ช่วยให้แวนมีแรงทำตามความฝัน ขอขอบคุณมากนะคะ

รักและขอบคุณ

วาณี

ป.ล. หวังว่าเพื่อนๆ จะไม่ลืมว่าตัวเองเคยยิ้มกว้างได้แค่ไหน
และยิ้มเช่นนั้นได้เสมอ

หากมีข้อแนะนำติชม คุยกันได้ที่นี่

FaceBook แฟนเพจ : แวนฟ้า วาณี ภิภาวิน

หรือ E-mail : VANTNOY@HOTMAIL.COM

CTDoyab

“หนังสือและการอ่านคือขุมพลังแห่งความคิดสร้างสรรค์”

1

อย่าลืมใครบางคน

เจ็ดปีก่อน

กังสตาลพบว่าการเดินทางมาท่องเที่ยวอเมริกาเป็นความคิดที่แย่มากๆ แม่ของเธอติดงาน ปล่อยให้เธออยู่ต่างเมืองเพียงคนเดียว แยกสอง เพื่อนสนิทก็เลิกคบไม่บินมาสมทบ แยกสาม ไกด์นำเที่ยวเห่ทุกอย่างแย่งเรื่อยๆ และนั่นมันก่อนที่จะโดนวัยรุ่นท้องถิ่นไล่ตามแล้วลากเธอเข้าไปในซอยด้วยซ้ำ ซึ่งคงเป็นจุดจบสุดแย่มากๆ ของสาวสวยวัยเพียงจะยี่สิบหากเธอไม่อาจเอาตัวรอดไปได้

อันที่จริงเธอสวยแค่พอประมาณ แต่ถ้าหาไม่ได้ เธอตายอนาถแน่

นิวยอร์กน่าจะเป็นหนึ่งในเมืองที่รุ่งเรืองที่สุดในโลก แต่คนชั่วก็มักจะมีช่องทางทำเลวเสมอ โดยเฉพาะกับผู้หญิงที่คิดว่าการเดินทางคนเดียวกลางเมืองที่ตนไม่รู้จักขณะฝนตกพรำๆ ไม่น่าก่อปัญหาอะไร น่าเสียดายความประมาทมักเป็นหนทางสู่ความสลดใจ ก่อนเธอจะตระหนักว่าความโง่ของตนกำลังจะส่งผลอย่างไรก็เจอชาวต่างชาติผิวขาวหนึ่งผิวสีหนึ่งผิวปาก พุดแซว แล้วตามประชิตติดพันแบบไม่สนใจเสียงขู่ฟ้อของเธอ

“ถอยไป! ไม่งั้นฉันจะเรียกตำรวจ”

ภาษาอังกฤษของกังสดาลค่อนข้างดี แต่เธอสื่อสารกับกลุ่มคนขาดคุณงามความดีตรงหน้าไม่ได้ ทั้งสองหัวเราะอย่างขำขัน แล้วเดินขึ้นหน้าต้อนเธอเข้าไปในซอยมืดห่างจากแสงสว่างและความปลอดภัยมากขึ้น เม็ดฝนปรอยๆ กลายเป็นสายฝนเทกระหน่ำ หากนี่เป็นละครก็ต้องเป็นฉากอาชญากรรมครองเมือง ตัวประกอบโดนทหารอุกฉกรรจ์จนตาย หญิงสาวมองเห็นฉากตัวเองโดนทำร้ายตายศพไม่สวยแบบนอนสตอป แต่เธอไม่คิดจะรอให้ถึงฉากย้ายยี่นั่นจึงขยับหาทางเอาตัวรอดทว่าหนึ่งในนั้นคิดว่าไหลเธอและพยายามกดเข้ากับกำแพง กังสดาลจึงตอบโต้ด้วยวิธีคลาสสิกกรีดร้องให้ดังลั่น ด้วยความหวาดกลัว ภาษาอังกฤษจึงเปลี่ยนเป็นภาษาไทยโดยไม่รู้ตัว

“ช่วยด้วย! ช่วยฉันด้วย”

เธอจำไม่ได้ว่าเหตุการณ์ต่อจากนั้นมีอะไรบ้าง คร่าวๆ ก็คือมีคนเข้ามาช่วยเธอ จุดมือพากันหนี ต่อจากนั้นก็วิ่ง วิ่ง และวิ่ง วิ่งจนเหนื่อยหอบซีโครงบานก็ไม่ยอมหยุด หัวใจ ตับ ปอด ไปจนถึงเชิงจีของเธอประท้วงความวิบาก มีเพียงมือที่เห็นต่างเพราะมันยังจับมือของเขาที่ลากจูงเธอวิ่งไปข้างหน้าไม่ปล่อย เนิ่นนานเขาถึงหยุดเท้าลงเปิดโอกาสให้เธอได้เห็นหน้าผู้มีพระคุณเป็นครั้งแรก

ตรงนี้สว่างไสวกว่าจุดเกิดเหตุเมื่อครู่ แต่ยังมีตสลับจมองใบหน้าของเขาไม่ชัดเจน กังสดาลพยายามเพ่งมอง เห็นเพียงคนเอเชียโครงหน้าคม ดวงตาสีนิลที่จ้องมองตาเธอราวกับจะมองทะลุไปถึงความคิด ตามด้วยคิ้วเข้มขมวดมุ่น

หัวใจที่ผ่านการวิ่งระยะไกลเต้นกระหน่ำ กังสดาลแยกไม่ออกว่าเป็นเพราะเหน็ดเหนื่อยหรือตื่นเต้น เช่นเดียวกับร่างกายสิ้นระริกไม่รู้ว่าเพราะกลัวหรือหนาวจากเสื้อผ้าเปียกชุ่มน้ำฝนเหมือนเพิ่งขึ้นจากสระว่ายน้ำ อย่างเดียวในร่างกายเธอที่อยู่ในสภาวะสงบก็คือมือที่มีมือของเขากุมเอาไว้ ถ้ายทอดความอบอุ่นผ่านสัมผัส ทำให้เธอไม่

หว่าดกแล้วสถานการณ์ในตอนนี้เป็นความมั่นคงหนึ่งเดียวท่ามกลาง
ความวุ่นวาย

ก่อนเธอจะเอ่ยขอบคุณ เขาก็ชิงเอ่ยประโยคภาษาไทยอันอบอุ่น
“ทีหลังอย่าลืมพกดมของก่อนออกจากบ้านนะครับ”

น่าเสียดายที่ต่อมาเธอลืมคำแนะนำดีๆ นี้ไป แถมยังจำหน้าชาย
คนนี้ได้ด้วย

ห้าปีก่อน

ความร้อนใจรวมเข้ากับแสงหน้าจอคอมพิวเตอร์ส่องจนใบหน้า
คมเข้มกลายเป็นซีดเซียว หากทำได้ชายหนุ่มอยากบินจากอเมริกา
กลับไทยทันที เขาจำไม่ได้ว่าตัวเองเดินทางมาที่นี่กี่ครั้งตลอดทุกปี ทั้ง
เรียนปริญญาตรี ปริญญาโทและเริ่มต้นทำธุรกิจ ทุกครั้งเขาไม่คิดจะ
รีบร้อนกลับเมืองไทย แต่อาจเพราะลางสังหรณ์บางอย่างทำให้เขา
อยากกลับทั้งที่ยังไม่ทันได้ก้าวเท้าออกจากอะพาร์ตเมนต์ และความ
ต้องการนั้นก็เพิ่มขึ้นทุกวินาที โดยเฉพาะหลังจากได้รับอีเมลฉบับหนึ่ง
อีเมลที่ทำให้โลกของเขาพลิกคว่ำ เขาทำทุกวิถีทางจนได้พูดคุยกับ
เจ้าของอีเมลฉบับนั้นผ่านโปรแกรมวิดีโอคอล แต่คนส่งไม่มีที่ท่าว่าจะ
เปลี่ยนใจ

“อย่างที่ฉันบอกไปทางอีเมล เราเลิกกันเถอะ”

เราเลิกกัน สามคำสั้นๆ สำหรับช่วงเวลาสองปี

“ทำไมคุณถึงบอกเลิกกับผม”

ชายหนุ่มเค้นคำถามผ่านลำคอที่แห้งผากเพราะความสะเทือน
ใจ ผู้หญิงที่เขาพูดคุยผ่านวิดีโอคอลเป็นคนที่เขาสลักลึกในหัวใจอย่าง
ไม่มีวันลืมเลือน แต่ขณะนี้ด้วยสายตาเย็นชาที่มองสบตาเขา เธอ
เหมือนคนแปลกหน้าที่เขาไม่เคยเจอมาก่อน

“เพราะเราควรจบกันแค่นี้ล่ะ”

“ทำไมล่ะ ไหนคุณบอกว่าเราจะไม่มีวันเลิกกัน” เขาถามได้เพียงคำถามเดิมซ้ำๆ

“พอแค่นี้เถอะค่ะ คุณมีความฝันของคุณ ฉันก็มีความฝันของฉันเหมือนกัน...” อยู่ๆ เธอก็ชะงักไป ต่างกับสายตาเด็ดขาดไม่หวั่นไหวเช่นเดียวกับคำพูดต่อมา

“และฉันไม่รักคุณแล้ว สឹมฉันซะเถอะค่ะ”

“ทำไม...” ไม่รอให้เขาถามจบ สัญญาณการติดต่อจากอีกฝั่งก็ถูกตัดขาด เขาจึงไม่อาจพูดสิ่งที่อยู่ในใจออกไปได้

ทำไมคุณสឹมว่ารักผมเร็วขนาดนี้...

หนึ่งปีก่อน

อดีตนางร้ายหนีหนีธุรกิจชายตรงยังไร้ร่องรอย

กังสดาลอ่านพาดหัวข่าวเด็คออนไลน์แล้วตรงไปตรวจสอบในทวีตเตอร์ต่อเพื่อดูว่ากระแสความคิดของชาวไซเบอร์เป็นเช่นไรบ้างกับการหนีคดีของบุษบา อดีตนางร้ายชื่อดังจากละครช่วงปี 90 แต่ละความเห็นไปในทางเดียวกันหมด นั่นคือเป็นหนี้ต้องชดใช้ แกมคนส่วนใหญ่ถ้าไม่ใช่ญาติสนิทมิตรสหายของผู้เสียหายก็เป็นผู้เสียหาย ทำเอาเธอประหลาดใจว่าทำไมผู้เสียหายเยอะขนาดนี้ ไม่รู้ว่าเหล่าคอมเมนต์นับร้อยนี้เป็นผู้เสียหายตัวจริงหรือแค่อยากเรียกร้องความสนใจ

อินเทอร์เน็ตก็เหมือนโลกอีกใบ ใครใคร่พูดก็พูด จริงเท็จมักปะปนกันไป เพราะการสืบหาความจริงบนโลกออนไลน์ไม่ใช่เรื่องง่ายเท่าไร หน้าที่ยังสามารถก้าวร้าวได้อย่างสาแก่ใจ ไม่ต้องอาศัยความกล้ามากมายก็ใช้คำพูดตบหน้าคนได้ รวมไปถึงแข่งชกหักกระดูก ถึงอย่างนั้นกังสดาลก็ยังไล่อ่านคำคำที่ละประโยค ค้นหาความต้องการของประชาชนชาวไซเซียลฯ

‘ชดเชยเงินสักหน่อยได้ไหม จะอดตายอยู่แล้ว’

เป็นใจความหลักๆ ในบรรดาคอมเมนต์นี้บ๊วย กังสดาลอยาก
คิดให้ออกว่าจะแก้ไขปัญหาให้คนนำสงสารเหล่านี้อย่างไร ก็ดันมี
ข้อความเสี่ยงถูกส่งเข้ามาขัดจังหวะเสียก่อน เธอแค่เห็นชื่อคนส่ง
ยังไม่ทันฟังก็รีบติดต่อกลับผ่านโปรแกรมแชตออนไลน์ แล้วผลที่ได้ก็
เหมือนเคย เธอติดต่ออีกฝ่ายไม่ได้ เลยได้แต่ปลอบใจตัวเองว่าอย่างน้อย
ก็ยังมีความเสี่ยงส่งมาให้รู้ว่าคนที่เธอตามหายังอยู่ดี

“สมองไม่ดีก็อย่าคิดให้เยอะ ทำตามแม่บอก ออกจากบ้านซะ
อย่าดันทุรังใช้หนี้แทนแม่”

ข้อความเสี่ยงไม่กี่ประโยคจากบุษบาสามารถใช้เป็นคำสั่ง คำ
ต่าหนี และยังบงบอกถึงทัศนคติที่แม่มีต่อลูกสาวอย่างกังสดาลได้ด้วย
ยังดีที่ลูกสาวคนนี้เชี่ยวชาญด้านคิดบวก

“ขอบคุณที่ติดต่อมานะคะแม่ แม่เป็นยังไงบ้างคะ หนูเป็นห่วง
แม่นะ” แล้วก็พูดเสริมไปอีกสองประโยค “ถึงแม่จะทิ้งหนูไป หนูก็รู้ว่า
แม่รักหนู แม่แค่แสดงออกไม่เก่ง”

กังสดาลส่งข้อความเสี่ยงกลับไป แม้ว่าเธอจะติดต่อบุษบาไม่ได้มา
หลายวันแล้วก็ตาม แต่ความรักที่แม่มีต่อเธอชัดเจนอยู่บนตัวเครื่องบิน
ไปอังกฤษซึ่งถูกเตรียมเอาไว้ให้ล่วงหน้า

ก็เหมือนเรื่องอื่นๆ ที่บุษบามักจะปูทางไว้ให้ลูกสาวเสมอ ไม่ว่าจะ
จะช่วยผลักดันเข้าวงการ ส่งเรียนมหาวิทยาลัยเอกชนชื่อดังค่าเทอม
แพงลิบ จนถึงหาช่องทางหนีไปต่างประเทศ และเช่นกันที่กังสดาลมัก
จะทำพัง เข้าวงการไม่สำเร็จ เรียนไม่จบ ส่วนตอนนี้...

เธอฟังข้อความเสี่ยงจากแม่อีกรอบ ก่อนเลื่อนสายตามองตาราง
เที่ยวบิน อีกหลายชั่วโมงกว่าจะถึงเวลาขึ้นเครื่องไปอังกฤษ เธอจะหนี
พ้นปัญหาที่ตนไม่ได้ก่อ ไม่ต้องรับผิดชอบคนที่เธอไม่ได้โกงเงิน แต่
กังสดาลตัดสินใจได้ในนาทีนี้เองจึงรีบส่งข้อความเสี่ยงอันใหม่ไปให้
บุษบา

“ขอโทษนะคะแม่ แต่หนูชอบชาไทยมากกว่าเอิร์ลเกรย์”

กังสดาลภูมิใจตนเองที่หาเหตุผลให้การตัดสินใจที่อาจจะเป็น หายนะครั้งใหญ่แก่ชีวิตได้สำเร็จ เธอไม่สนหรอกว่าการอยู่ที่เมืองไทย ขณะที่บุษบาหนีประกันศาลไปเมืองนอกจะส่งผลอย่างไรบ้าง เธอรู้แค่ว่าหากเธอหนีหนีไปอีกคน สำนึกผิดชอบชั่วดีคงโหมกระหน่ำใส่สมองซึ่งไม่ค่อยดีเท่าไรของเธอ เพื่อสนับสนุนการตัดสินใจของตน หญิงสาวเบนเท้าไปหาร้านชาไทยพลองคิดแผนต่อไปในชีวิต ระหว่างนั้นก็ไม่วายอ่านประเด็นร้อนในโลกไซเบอร์ไปด้วย

#นางร้ายไม่จ่ายหนี้

อันที่จริงมันควรจะเป็น #อดีตนางร้ายไม่จ่ายหนี้ หรือไม่ก็ #อดีตนางร้ายหนีหนี้ไปต่างประเทศ แต่อ่านแล้วไม่ทรงพลังเท่าแฮชแท็กที่กำลังดังอยู่ตอนนี้ กังสดาลในฐานะลูกสาวของอดีตนางร้ายคนที่ว่า ถอนใจใส่โทรศัพท์ ไม่คิดจะมองทาง แล้วยังไม่ทันมองคนที่กำลังเดินสวนทางกับเธอ

สนามบินนานาชาติเป็นทั้งจุดเริ่มแห่งการเดินทางและจุดสวนทาง ชายหนุ่มในชุดลำลองเพื่อความพร้อมในการเดินทางยาวนาน ข้ามทวีปก้าวขาไปตามทางพร้อมกับคุยโทรศัพท์ไปด้วย จนเกือบจะไม่ทันสังเกตเห็นหญิงสาวที่เอาแต่ก้มมองหน้าจอโทรศัพท์มือถือ

“ผมจะกลับบ้านเดือนหน้า ฝากพ่อ...”

คำพูดต่อมาค้างอยู่ในลำคอของชายหนุ่ม เขาไม่รู้ว่าควรมีปฏิกิริยาอย่างไรดี ระหว่างยื่นขาไปขัดขาเธอให้คว่ำกับเมนหน้าหนี ทว่าทันใดนั้นหญิงสาวที่เขาทำเป็นลืมว่าเคยรู้จักก็ถูกกลุ่มคนแปลกหน้าตรงเข้าไปขวางทางแบบไม่สนมารยาท

“คุณไซ่กี้ก็ กังสดาล ลูกสาวของคุณเกศ บุษบาหรือเปล่าคะ”

“แม่ของคุณหนีไปไหนคะ”

ชายหนุ่มเห็นวินาทีที่เธอเปลี่ยนจากเด็กสาวหลงทางมองหาข้อมูลผ่านโทรศัพท์เป็นหญิงสาวถือตัวที่เข็ดหน้า ปรายตามองคนอื่นผ่านจมูก ครั้งหนึ่งเธอเคยบอกเขาว่าการเข็ดใส่คนอื่นคือวิธีป้องกันตัวที่ดีที่สุด และครั้งนี้เธอพิสูจน์ให้เห็นชัดๆ ว่าทำได้ดี

ทันทีที่หญิงสาวใช้สายตาเยือกเย็นมองคนอื่นนิ่งๆ แทนคำพูดว่า ‘ไม่รู้จกอย่ามาทัก’ สี่ห้าคนที่รายล้อมก็พร้อมจะเปิดทางให้เธอโดยอัตโนมัติ แล้วเธอก็ลากกระเป๋าเดินทางก้าวฉับๆ ไม่สนคนมองตามหลัง ซึ่งหนึ่งในนั้นคือเขาด้วย

เธอไม่เห็นเขาในสายตา ขณะที่เขาพยายามไม่มองเธอ

ชายหนุ่มหัวเราะเยาะตัวเองที่ผ่านมาหลายปียังไม่สำนึกได้เสียที่ว่าควรลบผู้หญิงคนนี้ออกไปจากสมอง แล้วหันความสนใจไปยังโทรศัพท์ที่ยังรอการสนทนาจากเขาอยู่

“ไม่มีอะไรรับพ่อ ผมแค่คิดว่าก่อนออกจากบ้านควรหาผมควรเตรียมตัวให้ดีกว่านี้” จะได้ไม่สะทกสะท้านเวลาบังเอิญเจอหน้าเธอเสียที

ห้าปีก่อนเขาจำฝังใจ สี่ปีก่อนเขาลืมไม่ลง สามปีก่อนเขาลืมไม่ได้ สองปีก่อนเขาก็ยังจดจำ แต่ตอนนี้เขาควรลืมเธอได้เสียที

อีกด้านของสายโทรศัพท์รับรู้ถึงความตึงเครียดแปลกๆ ผ่านคำพูดไม่กี่ประโยคของลูกชาย แต่ความสัมพันธ์ของทั้งสองห่างไกลจากคำว่าเปิดอกคุยกันมาหลายปี เขาจึงทำได้แค่ช่วยพรให้ลูกเดินทางปลอดภัยก่อนจะหันมาพูดกับหลานชาย

“พ่อเราต้องไปทำงานที่อเมริกาเดือนนี้ ช่วงนี้หลานก็อยู่กับปู่แล้วกันนะ”

ก่อนแยกประโยคนี้เขาไม่คิดว่าจะเป็นปัญหาอะไร เพราะลูกชายของเขามุ่งมั่นกับการหาเงินตลอดสี่ปีจนแทบไม่มีเวลาให้หลานชาย

แต่พอมองเห็นดวงตากลมโตแสดงความผิดหวัง เขาก็รู้ว่าตนคิดผิด

“ไม่ใช่พ่อลืมผมไว้ที่บ้านคุณปู่ใช่ไหมครับ”

น้ำเสียงเด็กน้อยทั้งเศร้าสร้อยและเหงาหงอยจนชายวัยเฉียดหกสิบเกือบสงสาร ถ้าไม่เห็นว่าเจ้าตัวเล็กเพิ่งละลายตาจากหน้าจอโทรทัศน์ที่ฉายจากละครพระเอกความจำเสื่อม ลืมศัตรูคู่แค้นรวมไปถึงมรดกหมื่นล้านและคุณาสน์หลังงาม

“ปู่ชกเชื้อที่พ่อของเราบอกแล้ว ว่าเราถูกละครมากเกินไปแล้ว”

ชายชราอยากกุมขมับเพราะหลานชาย เจ้าหนูคนนี้พูดก็เก่ง อ่านหนังสือก็คล่อง แต่ทั้งหมดนั้นได้มาเพราะละครล้วนๆ ต้องโทษผู้เป็นพ่อของเด็กชายที่ใช้โทรทัศน์เลี้ยงลูก ส่วนตัวเขาก็เห็นความกระตือรือร้นอยากรู้เนื้อหาของละครล่วงหน้า จึงปล่อยสนับสนุนด้วยการปล่อยให้เด็กหัดสะกดคำผ่านหนังสือเรื่องย่อละครดัง ผ่านไปปีเศษๆ ศัพท์แสงของเด็กชายเพิ่มขึ้นนับพันคำ แต่รอยทั้งรอยมาจากละคร

“ผมไม่ใช่เด็กสามขวบแล้วนะครับ” เจ้าตัวแสบทำหน้ามู๋มู๋ คุละครที่ระบุว่ามีเรตติ้งสำหรับคนทั่วไปแต่เนื้อหาจริงเหมาะกับคนอายุสิบสามปีขึ้นไปมากกว่า

คนมองไม่รู้ว่าควรหัวเราะหรือถอนใจ ได้แต่ลูบศีรษะผมหยิกยุ่งมรดกทางพันธุกรรมจากพ่อของเด็กน้อย

“ใช่ หลานเป็นเด็กสี่ขวบแล้ว”

“เพราะฉะนั้นคุณปู่ไม่ต้องกลัวผมจะรับไม่ได้แล้วนะครับ”

บทพูดฟังดูคั่นๆ เหมือนมาจากละครดังหลังข่าวสักเรื่อง ผู้เป็นปู่ยังไม่ทันได้นึกชื่อเรื่อง เจ้าหนูก็บอกประโยคสำคัญออกมา

“บอกมาได้แล้วครับว่าแม่ผมคือใคร”

คราวนี้ชายชราได้ถอนใจยืดยาวจริงๆ เขาไม่ลืมว่าแม่ของเด็กชายคือใคร ปัญหาคือถ้าเขาบอกชื่อออกไปก็ต้องบอกรายละเอียดด้วยว่าเธอจากไปอย่างไร เขาคิดแล้วคิดอีก สุดท้ายก็หยิบไอแพดค้นหา

ละครเรื่องหนึ่งขึ้นมา

“ปู้ว่าหลานควรดูละครเรื่องนั้นะ มีนางร้ายที่หลานยังไม่เคยเห็น
หน้ามาก่อนด้วย”

CTD อาย่า

2

ประธานเผด็จการ

ปัจจุบัน

อันที่จริงกังสดาลไม่ใช่คนขี้ลืม เธอแค่ชอบเผลอละเลยรายละเอียด อย่างเช่นก่อนออกจากบ้านตรวจของสำคัญอะไรบ้าง เป็นต้นว่าหูฟังโทรศัพท์มือถือดีๆ ที่ช่วยปิดกั้นถ้อยคำนินทาระยะประชิด

“นี่เขามาสมัครงานจริงๆ เหรอ ตำแหน่งพนักงานแนะนำสินค้าเนี่ยนะ ไหนว่าแม่เขาโกงเงินชาวบ้านไปเป็นพันล้าน”

“ไม่รู้สิ ว่าแต่ไซ้ก็ที่เป็นนางร้ายชื่อดังจริงๆ เหรอ”

“นางร้ายชื่อดังตรงไหนล่ะ ก็แค่ตัวประกอบ ได้เล่นเป็นนางร้ายไม่กี่เรื่องก็แป้ก แม่เขาต่างหากที่เป็นนางร้ายรุ่นแม่ ถ้าไม่มีเขาก็ไม่มีใครรู้จักก็หอรอก”

ความเห็นนี้ไม่ต่างจากคนส่วนใหญ่เท่าไร เพราะเดือนก่อนคนยังไม่ค่อยรู้จักกังสดาลเลย ขนาดพาดหัวข่าวช่วงแรกๆ ยังเป็น ‘กิ๊กคู่ลูกสาวนางร้ายชื่อดังชิงนรก’ กังสดาลอยู่ในวงการมานานหลายปี แต่ข่าวดังสุดก็คือข่าวฉาวของเดือนก่อนที่ทำให้คนจำชื่อของเธอได้เสียที่แถมยังทำให้คนจำหน้าได้จนสามารถถ่มวงนินทาระยะประชิด แต่เธอก็เข้าใจคนเหล่านี้ อัจฉาคนมี ดูแคลนคนไม่มี ล้วนเป็นสิ่งที่มนุษย์ควร

ละทิ้ง ทว่าคนทั่วไปไม่อาจจะอารมณ์ประเภทนี้ได้ โดยเฉพาะกับคนที่
ดูน่าหมั่นไส้ตั้งแต่หัวจดปลายเท้าอย่างเธอ

กังสดาลไม่จัดว่าสวยหยาดเยิ้ม แล้วยังไม่เซ็กซี่ขี้ใจใคร ใบหน้า
กลมมนของเธอเรียกว่าสวยน่ารัก แต่ขณะเดียวกันก็มีลักษณะของ
คุณหนูเอาแต่ใจโดยไม่ต้องพึ่งพารองเท้าส้นสูงลิบเซนต์ไมเทรหรือ
ลิปสติกสีแดงอมชมพู ที่สำคัญการเกิดมาในฐานะลูกของคนที่ชื่อเสียง
ได้รับทรัพยากรที่ดีกว่าคนอื่นก่อนจะลืมตาดูโลกด้วยซ้ำ ทำให้เธอมี
ความมั่นใจในทุกกิริยาท่าทาง แล้วยังเหมือนคำสาป เพราะหลายคน
ยังไม่ทันรู้จักเธอดีก็ชิงหมั่นไส้เธอเสียก่อนแล้ว

หญิงสาวดำเนินหูฟังด้วยประสิทธิภาพกับหูดีเกินไป แต่อย่าง
น้อยสมองของเธอก็ทำงานใช้ได้ จึงไม่ลุกไปตอบโต้กลุ่มคนช่างเมาท์
ว่าเธอมาสมัครงานจริง และไม่เลือกงานไม่ยากจน เมื่อเธอกำลังจน
จริงๆ เธอยังไม่สมควรเลือกงาน หารได้งานที่นี้จึงเป็นโอกาสให้เธออยู่
รอดต่อไป

บริษัทจางทรัพย์เป็นบริษัทการเงิน สามารถครอบครองตึกกลาง
เมืองได้ย่อมไม่ใช่บริษัทเล็ก เพราะบริษัทนี้รวมธุรกิจหลายหลากทาง
ด้านการเงินเอาไว้ ไม่ว่าจะเป็นนายหน้าตลาดหลักทรัพย์ ผู้ให้คำ
แนะนำทางด้านการเงิน ฯลฯ หายากที่จะรับสมัครพนักงานชั่วคราว
ต่อให้เป็นพนักงานชั่วคราวเพื่อเป็นผู้ช่วยในงานมันนี่เอกซ์ไปสปีวัน
ก็ได้ค่าตอบแทนไม่น้อยเลยทีเดียว คุณสมบัติที่ต้องการก็แค่สวย
บุคลิกดี พูดภาษาอังกฤษเก่ง

กังสดาลจึงส่งใบสมัคร หวังหายอดเงินมาเติมเต็มบัญชีที่พลิก
จากหลักร้อยล้านเกือบจะกลายเป็นหลักร้อยบาท เงินหลักหมื่นจาก
การจ้างงานน่าจะช่วยให้เธอจ่ายค่าบริการอินเทอร์เน็ตที่ค้างจนจะ
โดนตัด แล้วยังมีเงินค่าข้าว จะได้กินข้าวไปดูแลครอบครัวมือถือไป ซึ่งสอง
อย่างนี้สำคัญต่อชีวิตของเธอมาก มากพอจะยอมนั่งรับคำนิพนทาระยะ

ประชิด แล้วแสรังทำเป็นเซ็ดไม่แคร์ใคร

‘อย่าให้ใครเห็นว่าเราอ่อนแอ’ แม่ของเธอสอนมาอย่างนั้น

ต่อให้กังสดาลไม่มีดีอะไรสักอย่าง ไม่เคยเจียดใกล้คำว่าประสบความสำเร็จ แต่เธอก็เกิดมาเป็นลูกนักแสดงชื่อดัง ถูกป่มเพาะมาตั้งแต่จำความได้ว่าให้รักษาภาพลักษณ์เอาไว้ แผ่นหลังที่เริ่มงอเพราะความท้อใจจึงยืดยุ่น ช่างปะไรถ้าใครจะหาว่าเธอหยิ่งหรือจะนิทาเธอเพิ่มขึ้น

แน่นอนว่าทันทีที่เธอเข้าโหมตคุณหนูเยอหยิ่ง ฝ่ายตรงข้ามก็ไม่ได้ดจะยอมเสีย หญิงสาวเมินคำนิทาแล้วภาวนาให้พนักงานฝ่ายบุคคลนี้ได้เสียที่ว่ามีคนรอสัมภาษณ์งานอยู่ตรงนี้ คำขอของเธอคงได้ผลเพราะมีคนเดินเข้ามาทักทายแล้วพาเธอขึ้นลิฟต์ไปยังชั้นบนสุด อันเป็นชั้นของผู้บริหาร ก่อนจะให้เธอรออยู่น้ำห้องต่อ

“คุณสหกรณ์ดีประชุมออนไลน์ผู้ถือหุ่นอยู่ครับ รบกวนคุณกังสดาลรออีกสิบนาที่นะครับ”

คนที่เข้ามาแจ้งข่าวกับกังสดาลสวมสูทผูกไท ผมเรียบกริบ รองเท้าหนังมันปลาบ บุคลิกดีเกินกว่าจะเป็นพนักงานทั่วไป ที่จริงกังสดาลรู้สึกแปลกๆ ตั้งแต่มองเลขชั้นบนลิฟต์ ไม่นับว่าห้องที่อยู่ตรงหน้ามีลักษณะของห้องผู้บริหารระดับสูง

“ขอโทษนะคะ คุณสหกรณ์เป็น...” เธอเว้นคำตอบให้อีกฝ่ายช่วยเติม

“คุณสหกรณ์เป็นประธานกรรมการของบริษัทจตุรพักตร์ครับ”

“อันมาสัปดาห์ตำแหน่งพนักงานชั่วคราวนะคะ”

แต่ลูกจ้างรายวันต้องจริงจังขนาดนี้เลยหรอ

ไม่มีคำตอบว่าทำไมประธานกรรมการถึงอยากสัมภาษณ์งานพนักงานส่งเสริมการขายชั่วคราว และกังสดาลรอมากกว่าสามสิบ

นาที่เพื่อพบหน้าสหกรณ์ แต่เนื่องจากเธอไม่ต้องการสร้างปัญหาให้ตัวเองเพิ่มจึงรออย่างสงบเสงี่ยม จิบน้ำที่แม่บ้านนำมาให้เล็กน้อยแค่พอไม่ให้ปากแห้งและไม่มากจนทำให้ต้องวิ่งเข้าห้องน้ำแล้วพลาดการสัมภาษณ์งาน อันที่จริงเธอนั่งนิ่งจนเกือบจะเป็นฟอสซิลอยู่แล้วตอนพนักงานคนเดิมซึ่งคาดว่าเป็นเลขาฯ หน้าห้องท่านประธานเชิญเธอเข้าไปพบบุคคลด้านใน

ห้องประธานกรรมการกว้างขวาง มีทั้งชุดโซฟารับแขกและตู้เอกสารเรียงราย โดดเด่นสุดคือโต๊ะทำงานขนาดใหญ่พอจะให้กิ้งกวดขึ้นไปนอนกลิ้ง และที่สะดุดตาสุดๆ คือชายร่างสูงใหญ่ที่ทำเก้าอี้ผู้บริหารตัวโตเล็กลงไปเลย

สหกรณ์ห่างไกลจากมาตรฐานนักธุรกิจที่กิ้งกวดเคยพบ ผิดเขาเป็นสีแทน ต่อให้ใส่ชุดสูทก็ไม่อาจบดบังความแข็งแกร่งกำยำของเขาเอาไว้ได้ อีกหนึ่งอย่างที่ผิดจากนักธุรกิจทั่วไปอย่างชัดเจนก็คือพวกเขาเหล่านั้นต่อให้ขัดแย้งก็ยังคงความเป็นมิตร แต่ดวงตาคมของเขาไม่มีแววประนีประนอมสักนิด ที่สำคัญสายตาคู่นี้มองตรงมาที่เขาแล้วก็ตัดขาดทุกอย่างออกไปจนหมด ให้เธอรู้สึกเพียงเขาคนเดียวบนโลกใบนี้ และเวลาหยุดลงเมื่อเธอได้พบเขา สิ่งเดียวที่เคลื่อนไหวคือคำถามในใจเธอ

‘คุณหายไปไหนมา ฉันหาคุณไม่เจอ’

อยู่ๆ ประโยคไร้เหตุผลก็ผุดขึ้นมาในสมองของกิ้งกวด ที่บ้ายิ่งกว่าคือเธออยากพุ่งเข้าไปคาดคั้นถามสหกรณ์ คนแปลกหน้าที่เธอเพิ่งเจอวันนี้ เพื่อให้เขารับผิดชอบหัวใจที่เจ็บแปลบแบบไม่ทราบสาเหตุของเธอ

ใบหน้าที่ยังคุ้นเคยและแปลกแยก ทว่ากิ้งกวดไม่อาจค่อยๆ ความทรงจำหาออกมาได้ว่าเคยพบสหกรณ์ที่ไหน เธอแค่รู้ว่าเคยเห็นโครงหน้ารูปวงรี เส้นผมหยิกของเขา เธอเกือบนึกออกว่าเคยเห็นเขา

จากที่ไหน แต่ทุกอย่างเลื่อนไปเมื่อโดนเขาจับจ้อง ดวงตาสีดำแลทะลุไปถึงทุกอย่าง จมูกของเขาโค้งเป็นสัน ริมฝีปากบนบางขณะที่ยิ้มปากล่างอ้ม เธอเคยอ่านเจอว่าคนริมฝีปากบางเป็นคนเลือดเย็นไร้หัวใจ ทว่าเธอจำได้ว่าตอนที่ริมฝีปากล่างนุ่มๆ นั้นมันอุ่น

เฮีย! เธอไปเอามาจากไหนว่ากัดปากคนแปลกหน้าแล้วอุ่น

“คุณสหกรณ์ครับ นี่คือคุณกั๊งสตาล” ประโยคแนะนำตัวของเลขาฯ ท่านประธานตัดบรรยากาศชวนพิศวงออกไปจนหมด และทำให้กั๊งสตาลระลึกได้ว่าเธอมาสมัครงานไม่ใช่มายื่นมองหน้าท่านประธาน

“สวัสดิ์ค่ะคุณสหกรณ์”

กั๊งสตาลไม่รอให้ชายที่นั่งเก้าอี้หนังตัวโตทักทายก่อนก็ชิงยกมือไหว้ อย่างไรก็ตามมารยาทไทยก็ไม่เคยผิด แต่นอกจากเสียงของเธอก็ไม่ปรากฏเสียงอื่นๆ อีก ไม่มีแม้กระทั่งคำพูดตามมารยาท เช่นสวัสดิ์ครับ นั่งลงครับ ฯลฯ มีก็แค่การโบกมือให้เลขาฯ ออกไป ส่วนเธอยืนแช่แข็งอยู่ตรงนั้นพร้อมกับสบตาเขาไปพลางๆ หญิงสาวซึ่งใจว่าควรนั่งลงตรงเก้าอี้ฝั่งตรงข้ามโต๊ะทำงานของท่านประธานดีหรือไม่ เพราะดูเขาไม่ปลื้มการมีเธอเข้ามาในอาณาเขตของเขาสักเท่าไร สังเกตจากคิ้วขมวดแน่นจนแทบจะบีบแฉะลงวันให้ตายได้กรณีที่มีแฉะลงวันอุตุสาหะบินขึ้นมาขึ้นบนสุด แฉะเปียมความกลัวจะบินตัดหน้าชายมาดเข้มคนนี้

หากเป็นการอยู่ต่อหน้าคนอื่น กั๊งสตาลคงบ่นทำเยอหยิ่งขึ้นมาป้องกันตัว แต่นี่คืออนาคตนายจ้าง ที่สำคัญเธอไม่กล้าขานควางท่าใส่คนที่อาจจะบีบคอเธอตายได้

เล่นเกมจ้องตาจนกั๊งสตาลเริ่มล้า สหกรณ์ก็ฝายมือทำท่าเชื้อเชิญให้เธอนั่งลงแต่ใบหน้ายังคงคอนเซปต์ไม่รับแขกติดจะรังเกียจเด็ดฉันทน์ จนเธอสงสัยว่าการก้าวเท้าเข้ามาในห้องทำงานของเธอทำให้ความสวยของเธอลดหายไปเก้าสิบเก้าเปอร์เซ็นต์หรือเปล่า แต่

มองในแง่ดีอย่างน้อยเขาก็ให้เธอนั่ง...หญิงสาวลอบถอนหายใจ รู้สึกว่าตนผ่านบททดสอบสำคัญระดับถึงตายมาได้ ก่อนจะเจอบททดสอบต่อไปซึ่งก็คือความเจ็บและก็เจ็บ สบตากันไปเสียบๆ

สัมภาษณ์งานไม่ต้องถามอะไรหรอก หรือการใช้บรรยากาศกดดันแบบเสียบๆ เป็นหนึ่งในบททดสอบสำคัญสำหรับงานพนักงานส่งเสริมการขาย เมื่อเธอต้องไปเจอลูกค้าหน้าตาย ไม่พูดไม่จา จะได้หาทางเสนอแนะแผนการตลาดได้โดยไม่เครียด

กังสดาลห้ามใจอย่างหนักไม่ให้ขยับลิ้นสำรวจร่องฟันว่ามีเศษผักใบเขียวติดอยู่หรือเปล่า เหตุผลก็เพราะเธอไม่เคยทำตัวเองขายหน้าแบบนั้น ส่วนอีกเหตุผลสำคัญก็คือเธอไม่แน่ใจว่าถ้าขยับตัวซู้ซั่ว ท่านประธานมาดโหดจะเฉดหัวเธอไปหรือเปล่า

“คุณไม่มีอะไรจะบอกผมหน่อยหรือครับ” น้ำเสียงของสทกรณแหบห้าว

กังสดาลกะพริบตาปริบๆ ไล่คำถาม ก่อนจะถึงบางอ้อ รีบบอกเร็ว

“ฉันไม่ได้เมาแล้วซบนะคะ ไม่ได้ใช้กำลังกับอีกฝ่ายด้วย” เธอไม่ได้ร้อนตัว แต่แฮชแท็ก #ก็กั้เมาแล้วซบ กับ #ก็กั้มือตบ มันฮิตเกินไป

“ผมรู้ว่าคุณไม่ได้เมาแล้วซบ และคุณไม่ใช่พวกชอบใช้กำลังด้วย”

เขาตอบกลับด้วยน้ำเสียงแข็งๆ เธอรู้สึกราวกับได้ยินเสียงกัดฟันกรอดตลอดมาด้วยจึงรีบให้ข้อมูลเพิ่มเติม

“ฉันไม่ได้ใช้ยานะคะ แล้วยัง...”

“พอเถอะเรื่องนั้นนะ ที่ผมอยากถามก็คือตกลงคุณมาสมัครงานที่นี่จริงๆ ไหม”

กังสดาลกะพริบตาปริบๆ สองครั้งซ้อน อยากย้อนถามว่าเธอ

ที่กรอกออนไลน์ส่งเธอมาผิดที่หรือเปล่า แต่ท่าทางอยากจะกินหัวคนของสहरณ์ไม่เอื้อให้เธอทำเช่นนั้น เลยได้แต่ปล่อยให้เกิดสภาวะเจ็บง้นกุดตันต่อไป...เจ็บง้นในฝั่งเธอ กุดตันจากฝั่งเขา

“ผมอยากรู้ว่าตกลงคุณจะไม่ทำงานในวงการบันเทิงแล้วใช่ไหม”

อันที่จริงนอกจากเงินดี กังสดาลก็ไม่ได้อาศัยยารณ์วงการมายาเท่าไรนัก แม่ของเธอพยายามดันเธอเข้าวงการมาหลายปี แต่บทที่ดีที่สุดก็แค่นางร้ายที่ไร้คนจดจำ ที่สำคัญเธอชอบนั่งอินดูละครอยู่ที่บ้าน แอบซุกตัวในมุมมืดเล่นโซเชียลฯ อ่านเรื่องซุบซิบดารามากกว่า ยืนในที่สว่างแล้วให้คนอื่นรุมวิจารณ์ แต่ไม่ใช่จึงจะเหมาะที่จะบอก ว่าที่นายจ้างถึงพฤติกรรมด้านลบของตนเอง เธอเลยได้แต่ยิ้มแล้วกล่าวเธอออกไป

“อันคงไม่เหมาะกับการทำงานออกสื่อบันเทิงเท่าไรค่ะ”

“ดีมาก”

น้ำเสียงสहरณ์แทรกด้วยความรู้สึกเยาะหยัน กังสดาลจึงมีเหตุอันควรให้สงสัยว่า ‘ดีมาก’ ในที่นี้แปลว่าเขาอินดี่มากกับหายนะทางอาชีพสายบันเทิงของเธอ

หญิงสาวเชื่อมั่นในลางสังหรณ์ระว่างัยแบบสัตว์เลื้อกประเภทหนูหรือกระต่ายของตน ก่อนออกจากบ้านเธอพบแล้วว่าวันนี้ไม่เหมาะจะเดินทางไปไหน เริ่มจากรองเท้าส้นสูงหักตั้งแต่ยังไม่สวม ถูงน่องขาดตอนจะก้าวพ้นประตู นกขี้ใส่หัวตอนจะเข้าไปในรถ แถมยังมีแมวดำนอนขวางหน้าประตูรั้วด้วย หลังจากคำว่าดีมากของสहरณ์ กังสดาลจึงตัดสินใจว่าเธอไม่เหมาะกับงานบริษัทนี้ และควรรีบขอตัวกลับบ้าน ทว่าเขาซึ่งบอกผลการสมัครงานของเธอเสียก่อนด้วยน้ำเสียงเยี้ยมโหดห้ามเถียง

“ในเมื่อคุณเลิกทำอาชีพนักแสดงที่ไฝฝืนแล้ว ก็กลับมาทำหน้าที่แม่ซะที”

ละครโรงเล็ก

ตอน ซื่อเสนอ

ก๊าก : ทำไงดี! ท่านประธานอยากเจอฉันเป็นการส่วนตัว

ประธาน : ไม่ต้องตกใจ ผมแค่มีเรื่องจะเสนอ

ก๊าก : ทำไงดี! ท่านประธานเสนอจะซื้อตัวฉัน

ประธาน : ผมเสนอให้เลิกมโนเสียที!!!

ชวอชวอ

3

กิ๊ก กังสताल

ถ้ากลางสังหรณ์แบบสัตว์เล็กของกังสतालทำงานได้ดี สัญชาตญาณสัตว์ใหญ่นักล่าของสหกรณ์ก็ไม่เคยเป็นสองรองใครมาก่อนเช่นกัน ดังนั้นเขาจึงห้ามตัวเองกระโดดข้ามโต๊ะทำงานไปตะปบเธอให้ติดเก้าอี้ได้ แต่ดันกลายเป็นความผิดพลาด เพราะเธอหนีออกไปจากห้องของเขาแบบหนูขี้ขลาด พร้อมคำพูดทิ้งท้ายซึ่งเฝ้าที่ว่า...

‘ขอโทษนะคะ คุณคงจำคนผิด’

“จำคนผิด”

สหกรณ์ทวนคำพูดกังสतालหลังจากกั๊ดพินกรอด ออกตามตัว เธอกลับมาแต่ไม่สะดวกวิ่งไล่จับต่อหน้าผู้คน เลยได้แต่จ้องมองเก้าอี้ที่ตอนนี้วางเปล่าหลังเธอแผ่นนี้

“ผมจำคนทั้งโลกผิดได้ ยกเว้นคุณ”

เขามั่นใจว่าต่อให้เธอกลายเป็นขี้เถ้าเพราะถูกจับไปเผาเนี่ยยังรวมกับคนอื่น เขาก็สามารถแยกแยะชิ้นส่วนเศษกระดูกของเธอออกมาได้ เพราะเธอฝังลึกในความทรงจำของเขาเกินกว่าจะลืม

ผ่านมาหลายปี สหกรณ์ไม่เคยลืมคืนนั้นในนิวยอร์กเลยสักครั้ง แล้วถามตัวเองเข้าไปซ้ำมาว่าหากเขาเลือกทางอื่นจะดีกว่าหรือไม่

เจ็ดปีก่อน

สหกรณ์เพิ่งออกจากการงานเลี้ยงพบปะนักลงทุนด้วยอารมณ์ไม่สู้ดีสักเท่าไร เพราะยังหาแหล่งเงินทุนจากภายนอกประเทศไม่ได้ ซึ่งจะมีผลต่อธุรกิจในเมืองไทยของเขา ความเครียดก่อเป็นความอึดอัดใจในอก ร้อนใจกับปัญหาที่ดูท่าจะแก้ไม่่ง่าย ทั้งที่เห็นว่าฝนกำลังโปรยปราย เขายังเลือกเดินเท้าไปหาป้ายรถประจำทางเพื่อกลับโรงแรม และนั่นทำให้เขาพบเหตุอาชญากรรมบนท้องถนน

แวบแรกที่เห็นหญิงสาวถูกต้อนเข้าขอยเปลี่ยว สหกรณ์ผู้เคยชินกับการไม่ข้องเกี่ยวกับเรื่องของคนอื่นเลือกโทร. ทหา 119 สายด่วนแจ้งเหตุร้ายของอเมริกาแทนที่จะเข้าไปช่วยเธอ เพราะคำนวณดูแล้วว่าไม่อาจเอาชนะผลฝ่ายตรงข้ามได้แน่ๆ หน้าซ้ำพวกอันธพาลในเมืองใหญ่เหล่านี้ไม่เคยไปไหนมาไหนโดยปราศจากอาวุธ หลายวันก่อนคนรู้จักของเขาเข้าไปช่วยคนแก่จากนักเลงทองหน้า ผลคือโดนทำร้ายจนเข้าโรงพยาบาล และเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นในเมืองพุทธที่คนพูดจากันด้วยรอยยิ้มมากกว่าลงมือถึงตายเหมือนในประเทศนี้ เขาเลยยังมั่นใจในตัวเลือกที่จะช่วยโดยไม่เอาตัวเข้าไปเสี่ยง...หล่อ เท่ บู้แก่งมีแคในละคร หรือต่อให้มีอยู่จริงก็ไม่ใช่เขา

เจ้าหน้าที่รับเรื่องบอกว่าจะส่งตำรวจที่ลาดตระเวนใกล้ๆ ไประงับเหตุ คาดว่าจะถึงภายในไม่กี่นาที สหกรณ์จึงภาวนาให้ตำรวจมาถึงโดยไว เพราะถ้าเหตุรุนแรงกว่านี้เขาก็คงช่วยหญิงสาวแปลกหน้าไม่ได้ เขามีชีวิตเพื่อช่วยตนเอง ไม่ใช่เพื่อคนอื่น แม้จิตสำนึกจะกระหน่ำเตือนว่าเขาไม่ควรดูตายผู้หญิงไร้ทางสู้ แม่ของเขาคงเสียใจถ้ารู้ว่าลูกชายตนเองไม่ปกป้องคนอ่อนแอ แต่สมองก็เถียงจิตสำนึกกร๊วๆ ว่านี่ไม่ใช่เมืองไทย เขาไม่ได้อยากมาเสี่ยงตายในต่างแดน

“ช่วยด้วย!!! ช่วยฉันด้วย!”

เสียงร้องขอความช่วยเหลือภาษาไทยชัดเจน และก่อนจะคิดให้

ถึถั่วสนทกรณก็ทำตามแม่เคยสอน จึงเข้าไปช่วยเธอ

ทุกอย่างเป็นไปตามสัญชาตญาณล้วนๆ สทกรณพุ่งเข้าไปในซอยมืดๆ กระแทกตัวชายผิวหมึกชนเข้ากับชายผิวขาวที่กำลังตั้งไหลผู้หญิงไทย แล้วก็คิดว่าข้อมือเธอลากออกจากซอยวิ่งไปให้ไกลคนร้าย ด้วยความกังวลว่าพวกมันจะตามมาทัน เขาจึงวิ่งโดยไม่ดูทิศทาง จึงจนเหนื่อยหอบค่อยหันมามองดูเธอ

ภายใต้แสงไฟฟรั่มัวและม่านฝนบดบังทัศนวิสัย สทกรณเห็นผู้หญิงร่างเล็กที่ทำให้เขานึกถึงคำว่าอบบางอ่อนแอ ผมยาวหลุดลุ่ยจากมวยเคสียแก็มป้องกันน้อยๆ ทำให้เธอดูเหมือนเด็กมัธยมศึกษา แต่การแต่งตัวด้วยชุดกระโปรงมินิสเกิร์ตหนังสีดำกับแจ็กเก็ตขนนให้คิดถึงคำว่าเด็กแก่แดด ดวงตากลมโตรับกับปากนิคจุมุกหนอยดูน่าสงสารเวลาเธอกะพริบตาปริบๆ ไส้หน้าฝนที่ทำหิ้งคู้เปี้ยกปอน สภาพของเธอไม่ต่างจากลูกแมวโดนทิ้งข้างทางวันฝนตก เขาไม่แน่ใจว่าเธออายุเกินยี่สิบปีหรือไม่ แต่การเดินทางคนเดียวในต่างแดนยามค่ำคืนก็ไม่ใช่เรื่องของผู้หญิงบรรลุนิติภาวะควรทำอยู่ดี ในฐานะคนไทยด้วยกันเขาจึงเตือนด้วยความหวังดี

“ทีหลังอย่าลืมพกสมุดมองก่อนออกจากบ้านนะครีบ” สทกรณรู้ว่าตนปากร้ายหยาบคาย แต่ใครใช้ให้ยายลูกแมวหนอยมาเดินท่อมๆ ล่อหมาไฮยีนาในต่างแดนจนเดือดร้อนถึงเขากัน

“อะ...ฉั้น...”

เห็นได้ชัดว่าเธอตกใจหลายเรื่องนับจากคนใจดข้างทางมาจนถึงคนปากร้ายอย่างเขา สทกรณไม่ถือสาถ้าเธอจะเถียง เขาพร้อมจะยืนเถียงกับเธอจนกว่าจะหาทางย้อนกลับไปที่यरรถประจำทาง แต่จุมุกของเขาไม่เอื้อ จามออกมาเสียงดัง

หลายวันมานี้สทกรณวิ่งุ่นเรื่องหาทุนจนแทบไม่มีเวลาพักผ่อน ประกอบกับอากาศเปลี่ยนแปลงทำให้เขามีอาการหวัด เมื่อรวมกับ

ตากฝนจนเปียกชุ่มจึงจามติดกันสองครั้งจนเขากับคนตรงหน้าลืมไป
เลยว่กำลังจะเถียงกันเรื่องอะไร

“คุณไม่สบายหรือคะ”

ขณะที่เขาล้วงกระเป๋าหาของมาซับน้ำมูกที่ทำท่าจะไหล ก็มีมือ
ขาวผ่องข้างหนึ่งยื่นซองทิชชูขนาดพกพามาให้

สหกรณ์รีบดึงมาหนึ่งแผ่นเพื่อซับจมูกก่อนจะทำตัวเองขยหน้า
แล้วก็รู้สึกได้ว่ามีบางอย่างแตะโดนหน้าผากของเขา นำพาความอบอุ่น
จากจุดนั้นไปยังจุดที่แข็งกระด้างได้แผ่นอกด้านซ้าย เขาก็มองดูหญิง
สาวแปลกหน้ากำลังตั้งอกตั้งใจเช็ดน้ำฝนที่เปียกหน้าเขาอยู่ ชายหนุ่ม
อยากจะแหวะเธอว่าฝนตกแบบนี้เช็ดไปก็ไม่มีความประโยชน์ แต่เห็นสีหน้า
คร่ำครวญของเธอแล้วก็พูดไม่ออก เพราะด้วยนิสัยชอบผลักใส่คนให้
ออกห่างจากตัวเองจึงอยากจะทำใครเข้าใกล้แสดงความห่วงใยเช่นนี้

สัมผัสของอะจะนุ่มนวลหลายกำพั่งที่ไม่เคยมีใครทำพั่ง นับจาก
สูญเสียแม่ สหกรณ์ไม่เคยปล่อยให้ใครเข้าใกล้เขาขนาดนี้มาก่อน แต่
เพราะความเป็นห่วงที่ฉายชัดในดวงตาเธอ เขาเลยปล่อยให้เธอเช็ด
ใบหน้าเปียกฝนของเขาไปสักพัก พอเธอรู้ตัวว่าไร้ประโยชน์ก็ยัง
พยายามเขย่งตัวก้มมือมากันฝนให้เขาอีก

“ขอบคุณ” คำพูดหลุดออกจากปากแล้วเขาก็รู้สึกเขินโดยไม่
ทราบสาเหตุ ได้แต่ขยับหลบความปรารถนาดีของเธอ เปลี่ยนไปพูด
เรื่องสำคัญแทน

“ผมชื่อสหกรณ์ คุณเรียกผมว่าสตาจก็ได้อีก คุณพักที่ไหน เดี่ยว
ผมไปส่ง”

เพราะหลายวันมานี้คุยแต่เรื่องธุรกิจ เขาเลยบอกชื่อจริงออกไป
ก่อนชื่อเล่น แล้วก็เห็นเธอเอียงคอมองเขาด้วยความสงสัย สหกรณ์
กำลังจะเอ่ยปากบอกว่าเขาไม่ได้มีเจตนาอื่นใดในการพาเธอไปส่งที่พัก
นอกเหนือจากความห่วงใยฉันเพื่อนร่วมชาติ เธอก็กะพริบตาปริบๆ

แล้วส่งยิ้มให้

ตอนเธอเอียงคอข้างเหมือนแมวหน่อย แต่พอเธอยิ้มเขาก็ลืมความคิดที่เคยมองว่าเธอเป็นเด็กออกไป เพราะตรงหน้าเขาคือหญิงสาวคนหนึ่งที่ยิ้มแล้วทำให้เขาเกือบล้มหายใจ ไม่ใช่เพราะเธอสวย แต่รอยยิ้มของเธอทำให้โลกที่มืดๆ รอบกายสว่างไสวขึ้น

“ฉันชื่อกิ๊กค่ะ กิ๊ก กังสताल”

กิ๊ก กังสताल ต้นเหตุความทรงจำเลวร้ายของสหกรณ์ สาเหตุที่เปลี่ยนชายหนุ่มขี้เล่นที่ชอบพูดหยอกล้อเป็นประชดประชัน คนที่ทำให้เขาเสียใจจนวันนี้

ถ้าวันนั้นเขาไม่เลือกเดินไปขึ้นรถประจำทาง

ถ้าวันนั้นเขาไม่เปลี่ยนใจพุ่งเข้าไปช่วยเธอ

หรือถ้าวันนั้นเขาไม่จามออกมาแสดงอาการป่วย เขากับเธอก็คงไม่เกี่ยวข้องกันเลยตลอดชีวิต

แต่น่าเสียดาย สิ่งที่แพงที่สุดในโลกคือ ‘ถ้า’ ซึ่งไม่มีวันเกิดขึ้นจริง เพราะไม่มีมนุษย์คนไหนย้อนเวลากลับไปแก้ไขเรื่องในอดีตได้ สหกรณ์คิดอย่างเคืองขุ่น ก่อนจะนึกได้ว่าเขากับกังสतालไม่เกี่ยวข้องกันแล้ว เพราะวันนี้เธอแสดงให้เห็นชัดว่าทั้งคู่เป็นเพียงคนแปลกหน้าต่อกัน

เธอกลับทำเป็นลืมเขา ซื่อหานี้ถูกจดลงบัญชีความผิดยาวเหยียด ซึ่งสหกรณ์จดเอาไว้ในสมองให้กังสतालตลอดหลายปีที่ผ่านมา ถ้าเขาใช้กระดาษจดคาดว่าคงเย็บเล่มรวมกันได้ประมาณยี่สิบเล่ม ชายหนุ่มไม่เข้าใจว่าผู้หญิงที่บอกเลิกเขาอย่างอาชญา... อันที่จริงก็ไม่อาจหาญเท่าไร เพราะเธอส่งอีเมลมาขอเลิก แต่เมื่อเขาพยายามติดต่อ เธอก็วิดีไอคอลลมาพูดอย่างชัดเจน

“ถ้าอยากได้ตัวลูกของคุณ ก็อย่าขัดขวางอาชีพนักแสดงของฉัน”

คนที่กล้าแสดงความเห็นแก่ตัวทอดทิ้งหน้าที่ความเป็นแม่ ทำไมต้องเสแสร้งไม่ยอมเผชิญหน้ากับความจริงด้วย หรือข้ออ้างในวันนั้นของเธอไม่ประสบความสำเร็จดังหวัง

“คุณมีความฝันของคุณ ฉันก็มีความฝันของฉันเหมือนกัน”

“ก็ความฝันจะเป็นนักแสดงของคุณมันจบแล้ว ยังจะมาเสแสร้งอะไรอีก”

สหกรณ์นับหนึ่งถึงร้อยในใจแบบเดินหน้าและย้อนหลังสองรอบกว่าจะสงบใจลงได้ เช่นเดียวกับก่อนหน้านี้ที่เขานั่งนิ่งอยู่ครึ่งค่อนชั่วโมงก่อนจะให้เลขาฯ พาถึงสตูดิโอเข้ามาพบ เขาคิดว่าตัวเองใจเย็นพอที่จะสนทนากับเธออย่างผู้ที่เจริญแล้ว แต่ความจริงไม่เลย!

ทันทีที่เห็นใบหน้าเล็กกลมมนเท่าฝ่ามือของเธอ ดวงตากกลมโตสีดำของเธอ แก้มกลมนุ่มนวลน่าหยิกของเธอ ผมหนานุ่มมือของเธอ ผิวขาวใสของเธอ รูปร่างเล็กบอบบางท่าสละสลวยที่สุดของเธอ รอยยิ้มหวานๆ ของเธอ เขาก็อยากจะทำเธอแล้ว

เหมือนย้อนกลับไปยังวันนั้นที่สหกรณ์เจอแก๊งสตูดิโอครั้งแรก และวันสุดท้ายที่เธอบอกลา วันแรกเธอรอบมวยผมแต่ปล่อยให้เคลียแก้ม วันสุดท้ายเธอปล่อยให้ผมยาวปรกหลังเหมือนในวันนี้ เป็นการรีเพลย์ภาพทุกภาพที่เขาเคยมีเธอในสายตา ตลอดมาสหกรณ์พยายามทำทุกอย่างที่ทำให้ระลึกถึงแก๊งสตูดิโอ ขณะเดียวกันก็พยายามสอดส่องสายตาค้นหาทุกอย่างที่เกี่ยวกับเธอ

เธอเป็นคนบอกชอบเขาก่อน และเป็นคนผูกพันกัน มีแค่เขาที่ติดอยู่ตรงนี้

สหกรณ์หยิบแว่นในแฟ้มออกมา ถูสิ่งตาใส่รูปถ่ายขนาดหนึ่งนิ้วของแก๊งสตูดิโอ พยายามหาคำตอบว่าเธอนี้ทำอะไรถึงมาสมัครงานที่นี่ แต่ยากจะคาดเดาคำคิดของเธอ จึงพาลโมโหจับกระดาษฟาดๆ ลงบนโต๊ะ จนผลออกไปโดนกรอบรูปที่วางอยู่บนนั้น ในภาพเป็นเด็กชายวัย

ห้าขวบตัวเล็กคนหนึ่ง ไม่แค่ดูนุ่มนวลเหมือนคนในเรซุเม่ ยังถ่ายทอด
มาทั้งโครงหน้ากลมและรอยยิ้มหวานปานน้ำผึ้งมาด้วย

“คุณจะสัมภาษณ์ไปก็เรื่องของ คุณ แต่คุณจะสัมภาษณ์ไม่ได้”

ในฐานะคนที่เชื่อว่าการบริหารร่างกายที่ดีที่สุดคือการ
ขยับนิ้วบนหน้าจอโทรศัพท์มือถือเล่นโซเชียลฯ กังสดาลวิ่งเร็วที่สุดก็
วันนี้เอง แต่พอวิ่งกลับขึ้นรถแล้วพุ่งออกจากบริษัทหงษ์ทรัพย์ เธอค่อย
นึกเรื่องสำคัญออก

เธอสัมภาษณ์ว่าทำไมเขาถึงพูดกับเธออย่างนี้

กังสดาลเอาหัวโขกพวงมาลัยรถสองที ให้อาจารย์ให้แถมความ
หุนหันพลันแล่นของตน ก่อนจะหันไปมองนอกรถที่ฝนเริ่มโปรยปราย
บรรดาผู้คนวิ่งวนหลบฝนหรือไม่ก็เดินช้าๆ ภายใต้ร่ม มองจากมุมนี้เธอ
ไม่รู้ว่าใครเป็นใคร ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าจะทำอย่างไรต่อไป คนเราหลงลืม
ตัวเองในเมืองใหญ่ได้อย่างง่ายดาย ไม่ใช่เพราะอาณาเขตกว้างใหญ่
แต่เป็นเพราะความเร่งรีบในหัวใจเราเอง

แม้จะเป็นคนมองโลกในแง่บวก นั่นก็คือพยายามมองโลกในแง่
ดี แม้ไม่มีอะไรชวนให้มอง แต่พอกังสดาลมองผ่านกระจกรถเห็นผู้คน
สับสนวุ่นวายภายนอก แล้วเอามาเปรียบเทียบกับความสับสนวุ่นวาย
ใจของตนก็ยิ่งต้องทอตนใจ ผู้คนเต็มไปหมดเหมือนมดที่ยุ่งกับ
ภารกิจ ส่วนเธอเป็นมดไร้งานที่ไม่รู้ทางกลับรังด้วยซ้ำ ได้แต่วิ่งไป
เรื่อยๆ รอคนที่ไม่รู้ว่าจะใครมาบอกว่าเธอควรทำอะไรต่อไป

หญิงสาวกดเบอร์โทร. คู่คุ้นเคย แล้วรอจนตัดสัญญาณเข้าสู่การ
ฝากข้อความเสียงที่คุ้นชิน เพื่อพูดประโยคเดิมๆ “แม่สบายดีหรือเปล่า
คะ อย่าลืมโทร. หากก็ด้วยนะคะ”

หลายเดือนแล้วที่เธอโทร. หาเบอร์ที่ไม่มีคนรับสาย แล้วก็ส่ง
ข้อความเสียงเข้าแชตที่ไม่มีคนเปิดฟัง กังสดาลไม่รู้ว่านุชบาแม่ของ

เธออยู่ไหน แต่ตอนนี้เธออยากได้ยินเสียงและอยากได้คำตอบหลายๆ เรื่อง น่าเสียดายที่ไม่ว่าจะพยายามติดต่อเท่าไร พยายามตามหาอย่างไรก็ไม่เจอ

เธอคือมดหลงรัง นักชุกตัวในมูมอันไม่คุ้นชิน จดหมายที่ไม่มีวันส่งถึงผู้รับ บนโลกกว้างใหญ่ที่ไม่มีใครตามหาเธอ ไม่มีใครเห็นความสำคัญของเธอ แต่ทันใดกึ่งสตาลก็คิดว่ามีคนกำลังมอบตำแหน่งงานให้แก่เธอ

‘ในเมื่อคุณเลิกทำอาชีพนักแสดงที่ไฝฝืนแล้ว ก็กลับมาทำหน้าที่แม่ซะที’

‘เฮ้อ...คุณถามฉันเหรอคะ’

เป็นปฏิกริยาตอบสนองแรกของกึ่งสตาล หลังจากสหกรณ์ตั้งคำถามว่าเธอพร้อมจะอำลาวงการมารับบทแม่หรือยัง เธอห้ามปากตัวเองได้ แต่ห้ามตาที่กวาดมองรอบห้องทำงานของเขาเพื่อหาบุคคลที่สามไม่ได้ ก่อนจะตระหนักได้ว่าทั้งสองอยู่ตามลำพังในห้องปิดตายเหมาะกับการก่ออาชญากรรมประเภทข่มขืนแล้วฆ่าถ้าวัดจากความมั่นใจในความสวยของเธอ หรือฆ่าโดยไม่ข่มขืนถ้าวัดจากสายตาดูๆของเขา หลังจากคำนวณความเป็นไปได้ว่าอย่างหลังสูงกว่าอย่างแรก เธอก็ซอตัวอย่างนุ่มนวลแล้วเผ่นหนีโดยไว พอเข้ามาอยู่ในรถตามลำพังค่อยคัดกรองข้อมูล ซึ่งไม่สะดวกเท่าไรเพราะเธอไม่มีข้อมูลอะไรเกี่ยวกับสหกรณ์สักนิด

กึ่งสตาลนึกไม่ออกว่าเธอเคยเจอหน้าสหกรณ์ตั้งแต่เมื่อไร อย่างไรก็ตามแต่ฝากลูกเขาไว้กับเขาเลย และด้วยความโสดสนิทไร้คนรู้ใจของเธอ ยิ่งเป็นไปไม่ได้ว่าเธอจะมีฐานะแม่ ปัญหาคือเธอหนีเขาได้ แต่หนีสมองตัวเองไม่พ้น

เขาจำคนผิด เขามีอาการทางจิต หรือมิติเวลาของเขาบิดเบือน เธอเปรียบเทียบตัวเลือกทั้งสามแล้วพบว่าไม่มีข้อไหนเข้าท่า จึงเลือก

ข้อสี่ มีบางอย่างที่เธอไม่รู้ และเมื่อไม่รู้จึงถามพ่อปู่กุเกิด

หญิงสาวอาศัยจังหวะรถติดใช้โทรศัพท์ค้นหาข้อมูล สหกรณ์
จังหวัง เป็นชื่อที่กังสตาลได้มาจากการเช็คข้อมูลบริษัทของเขา แต่
พอเข้ากูเกิล มันก็บอกได้แค่ว่าเขาเป็นประธานกรรมการบริษัทอะไร
ซึ่งก็คือบริษัทที่เธอเพิ่งจะวิ่งหนีออกมานั้นแหละ บอกก็เหมือนไม่บอก
ฟังกูเกิดไม่ได้ เธอจึงหันไปฟังเส้นสาย หรือกรู๊ปไลน์นั่นเอง

CSO ยาน

4

เด็กขาดแม่

กิกี้ : รู้จักคนชื่อสหกรณ์ไหม

โยนหินลงทะเลเป็นเช่นนี้เอง กังสดาลค้นพบมานานแล้วว่าในกรู๊ปเพื่อนสมัยเรียนมหาวิทยาลัยเธอเหมือนไร้ตัวตน อาจเพราะเธอเป็นหนึ่งในที่เรียนไม่จบ หรืออาจเพราะเธอหายหน้าไปพักใหญ่เนื่องจากเฟซบุ๊ก ไลน์ และอีเมลของเธอสูญหายติดต่อใครไม่ได้ รวมไปถึงข่าวฉาวมาแล้วซับซ้อนคนแถมยังทะเลาะวิวาทที่เพิ่งเกิดไม่นาน ทุกคนจึงพากันทำเป็นไม่รู้จักรักเธอเพื่อกันไม่ให้ตัวเองติดร่างแหไปด้วย แต่อย่างน้อยก็ควรส่งสติเกอร์ไลน์ว่าอ่านแล้วมาให้เธอบ้าง หญิงสาวคันมืออยากพิมพ์ข้อความทวงประสาทลงไป ตอนมีคนตอบกลับมา

น้ำหวาน : ชื่อคูนๆ นะ ไปเจอเขามาหรือ

อย่างน้อยก็มีหนึ่งคนสนใจจะตอบเธอ กังสดาลเกือบยิ้มถ้าไม่เห็นรูปโพสไฟลีนหน้าแสบแสบของวาสนี หรือน้ำหวาน ซึ่งเป็นทั้งเพื่อนร่วมชั้นสมัยมัธยมปลาย เพื่อนร่วมคณะนิเทศศาสตร์ และเพื่อนร่วมวงการบันเทิง แถมยังเคยอยู่แวดวงสังคมเดียวกัน ต่างแค่เธอเป็นนางร้ายกึ่งตัวประกอบดาวดับ ส่วนอีกคนเป็นนางเอกชื่อดังดาวเด่น แต่ประเด็นสำคัญคือคนคนนี้เป็นอดีตเพื่อนสนิทที่เธอเพิ่งจับได้ไม่นาน ว่าชอบแทงข้างหลัง ด้วยการให้ผู้จัดการส่วนตัวเอาเรื่องแยๆ ของ

บ้านเธอไปบอกคนในวงการ หน้าซ้ำยังเป็นตัวแปรสำคัญที่ทำให้เธอกลายเป็นหมาหัวเน่าในกลุ่มเพื่อนๆ แต่ในเมื่อไม่มีหลักฐาน กังสतालก็ต้องกัดฟันทำเป็นไม่รู้ต่อไป

กิกี้ : เจอวันนี้ เขารู้จักฉัน แต่ฉันจำไม่ได้

น้ำหวาน : จำคนผิดหรือเปล่า

วาสิณีตอบมาแค่ห้าคำแต่ทำไมกังสतालถึงรู้สึกแปลกๆ อย่างบอกไม่ถูก ลางสังหรณ์ของสัตว์เล็กบอกว่าภูษิตัวนี้กำลังแลบลิ้นสองแฉกใส่เธออยู่ หญิงสาวเอามือลูบคางพิจารณาประโยคสั้นๆ ตรงหน้า ขณะที่ใครควรดูว่าจะทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ดีหรือจี้ถามดี อีกฝ่ายก็แชตไลน์ส่วนตัวมาหา

น้ำหวาน : ไปเจอเขาที่ไหน

น้ำหวาน : เขาพูดอะไรบ้าง

น้ำหวาน : เธอจะเจอเขาอีกหรือเปล่า

หลังจากรื้อถามแล้วไม่ได้คำตอบ วาสิณีก็โห่ ผ่านไลน์มาหาทันที กังสतालไม่แน่ใจว่าตัวเองจะเล่นละครเก่งเท่าอีกฝ่ายหรือเปล่า เลยตัดสายทิ้ง แล้วพิมพ์ตอบด้วยระบบออกเสียงแล้วแปลงเป็นตัวอักษรเนื่องจากการจราจรเริ่มเคลื่อนไปข้างหน้า

กิกี้ : ถ้ามอะไรเยอะแยะ ฉันจำเป็นต้องตอบใหม่ (มีมแมวน้อยไม่พอใจ.jpg)

ถ้าไม่เจอกันซึ่งหน้า สกิลกวนประสาทผ่านตัวอักษรของกังสतालเกินร้อย โดยเฉพาะเมื่อเจอคนที่หลอกถามแต่ยังทำเป็นวางอำนาจใส่เธอ จากประโยคแรกที่ว่าคูนๆ จากวาสิณี กังสतालแน่ใจว่าอีกฝ่ายรู้จักสทรณณ์ แต่แสร้งทำเป็นไม่รู้ แล้วทำไมเธอต้องชื้อบ้อตอบคำถามตามตรงด้วย

น้ำหวาน : ไม่อยากตอบก็ไม่ต้องมาทวน

กิกี้ : (มีมแมวน้อยมองเหยียด.jpg)

กังสดาลแทบจะมองเห็นใบหน้าโกรธเคืองของวาสิณีผ่านหน้าจอ แต่จากคำถามที่ว่า ก่อนหน้านี้เธอแน่ใจว่าต่อให้กดฟันอีกฝ่ายก็จะต้องเซตมาถามอีก ทั้งระยะเวลาพอสมควรกังสดาลก็ได้รับอีกหลายข้อความจากวาสิณีซึ่งถามอ้อมๆ ถึงสหกรณ์และการเจอกันของทั้งสองไม่หยุด

กิกี้ : บังเอิญเจอ

น้ำหวาน : แล้วไปเจอกันได้ไง

กิกี้ : ในห้าง

กังสดาลไม่ลังเลที่จะโกหกผ่านตัวอักษร แล้วมองหน้าจอเลื่อนไหลไปอย่างรวดเร็วเพราะการรัวคำถามของวาสิณี ซึ่งเป็นคำถามซ้ำๆ อยากรู้ว่าเธอกับสหกรณ์คุยอะไรกันบ้าง ทำยสุดถึงขั้นส่งข้อความเสียงมาตะคอกผ่านหน้าจอ

“เสามาให้ฟังหน่อยไม่ได้หรือไงว่าไปเจอกันที่ไหนยังไง ทำไมต้องให้ถามทีละอย่าง”

น้ำเสียงวาสิณีวางอำนาจมาก กังสดาลเลยใช้ความเยียบปล่อยให้อีกฝ่ายหยุดหงุดหงิดต่อไป แต่ก็ต้องทนกับข้อความที่ส่งมาหาไม่ได้หยุดข้ามผ่านไปอีกสองไฟแดงก็ยังคงเป็นคำถามแนวเดิม เมื่อไม่น่าจะได้ข้อมูลอะไรใหม่ๆ เธอก็ตอบรวดเดียวเพื่อตัดบท

กิกี้ : เขาแค่ทัก อันจำเขาไม่ได้ เขาทำทำไมพอใจ แล้วบอกว่าเราคงไม่เจอกันแล้ว

มีสัญลักษณ์แสดงว่าวาสิณีอ่านข้อความแล้ว แต่เมื่อกังสดาลพิมพ์ว่าสหกรณ์บอกว่าจะไม่เจอกันอีก ก็เหมือนอดีตเพื่อนจะหมดเรื่องคุย

หรือว่าทั้งคู่จะรู้จักกัน นึกถึงเรื่องนี้กังสดาลก็คาดเดาความเป็นไปได้ถึงแผนการสมคบคิดอันร้ายกาจ โดยมีวาสิณีกับสหกรณ์ร่วมมือกัน จึงเปิดเข้าหน้าเฟซบุ๊กผ่านโทรศัพท์มือถือค้นหาเฟซบุ๊กใหม่ของเพื่อน

รักหักเหลี่ยมโหด แต่ยังไม่ทันได้ทำอะไรอุปสรรคก็มาเยือน
บิ่ง!

มีเหตุผลที่ดีที่เดียวสำหรับการบังคับใช้กฎหมายห้ามใช้โทรศัพท์
เมื่อถือขณะขับรถ กังสตาลมองกระโปรงรถบีเอ็มดับเบิลยูของตนกำลัง
จวบทำยรถแท็กซี่แล้วไม่ต้องฟังสัญญาณก็รู้ว่าเรื่องนี้จบไม่สวย
เหมือนหน้าของเธอแน่ แต่ก็ยังพยายามบั่นหน้ายิ้มสวยแล้วลงจากรถ
เพราะนาที่นี้กล้องหน้ารถคงช่วยอะไรไม่ได้ ยกเว้นบอกต่อชาวโลกว่า
เธอไม่สนใจขับรถให้ถูกต้องตามกฎหมาย

ด้วยสภาพจราจรติดขัด การชนแทบไม่ต่างจากการกระทบ
กระแทก กระทั่งแอร์เบ็กรถเธอยังชี้เก็ยทำงาน ส่วนกันชนรถแท็กซี่
ผ่านประสบการณ์โศกโชนดูไม่ออกว่าแผลใหม่หรือแผลเก่า แต่ชาย
คนขับที่มีประสบการณ์ด้านนี้ไม่ต่างจากรถของตนซึ่งโวยวายเอาเรื่อง

“ขับรถประสาอะไร! อ้าว...นี่มันก็ไปที่เมาแล้วขับวันก่อนไม่ใช่
เหวอ มาชนผมอีกได้ไง” คนขับแท็กซี่เตรียมด่ามาแต่ไกล พอเห็นหน้า
คู่กรณีชัดๆ ก็เสียงดังประจวบ

สิ่งที่แม่สอนมาตลอดชีวิตกระตุ้นให้แผ่นหลังของกังสตาล
เหยียดตรง แม่บอกเสมอว่าอย่ายอมรับความชอบที่ไม่ได้ทำอย่างหน้าไม่
อายได้ แต่อย่ายอมรับความผิดที่ตนไม่ได้ก่อ หรือจ้อจริงก็ให้หน้าด้าน
หงายการู้ตัวเท่าไม่ถึงการณ์ไว้ก่อน ต่อให้ใครบอกว่าเธอหยิ่ง ก็อย่าให้
ใครมาสมเพศเวทนา

“ชนเมื่อเดือนก่อน แล้วก็ได้ไม่เมาล่ะ”

กังสตาลแก้ต่างให้ตนเองพร้อมกับเตรียมจะอธิบาย น่าเสียดาย
ที่ความโวยของการพูดเธอยังไม่เร็วเท่าบรรดาลังจากโทรศัพท์มือถือ
และคำวิจารณ์จากรถที่ติดอยู่ข้างๆ ไม่ต้องรอนานก็มีคนจำเธอได้ ถ้า
เป็นเมื่อครึ่งเดือนก่อนเธอคงปลื้มใจ แต่ตอนนี้เธอสุดจะเศร้าใจ

“ดาราที่เมาแล้วขับไป!”

“ยังไม่โดนยึดใบขับขี่อีกหรือ”

“ร้ายๆ จะตบลงคนขับแท็กซี่แล้ว!”

“ร้ายจริงๆ เลย”

นาที่นี้กังสतालไม่รู้ว่าคุณหมี ควรยิ้ม หรือควรทำอะไร แต่ที่แน่ๆ ไม่ต้องรอให้ถึงพรุ่งนี้ คลิปลูกสาวอดีตนางร้ายขับรถป่วนยจิตจะต้องไวบนเน็ต เธอคิดแฮชแท็กได้เลย #กิกี้ตบแท็กซี่ ต้องมา

#กิกี้ซึ่งนรก

สหกรณ์อยากถอนใจใส่โทรศัพท์มือถือกับพฤติกรรมตึงตูด ปัญหาเข้าตัวของกังสताल แถมเขายังต้องรู้เรื่องเธอผ่านข่าวฉาวเสมอ แต่เขาต้องอดกลั้นเอาไว้ เพราะเกรงว่าคุณครูตรงหน้าจะคิดว่าเขาถอนใจเพราะการรายงานพฤติกรรมเด็กของเธอ

สหกรณ์รู้ว่ามันเสียมารยาทที่เล่นโทรศัพท์ไปสนทนาไป แต่ถ้าครูโรงเรียนอนุบาลจะทำให้เขาเสียเวลาเพราะควบคุมเด็กอายุห้าถึงหกขวบกลุ่มหนึ่งในห้องเรียนไม่ได้ เขาก็ไม่คิดว่าเป็นความผิดเขาเสียทีเดียว อย่างน้อยเขาก็แค่ผิดเก้าสิบเก้าเปอร์เซ็นต์ที่ไม่อาจควบคุมเด็กห้าขวบคนเดียวในบ้านได้

“มันก็แค่เด็กๆ ทะเลาะกัน แต่คอลลาร์บอกว่าควรให้ผู้ปกครองรับทราบค่ะ แล้วคุณปู่ของคุณครูก็บอกให้คุณพ่อมา”

ครูวัยยี่สิบกลางๆ ทำทางยังอ่อนต่อโลก สหกรณ์จึงอภัยที่เธอโดนเด็กห้าขวบหลอก

“รบกวนเวลาครูแะเลยครับ ทีหลังส่งเป็นอีเมลไปก็ได้” สหกรณ์สาบานได้ว่าเขาจะตั้งใจอ่านแล้วค่อยตีกันสหรัฐ

“เด็กเล็กต้องการการเอาใจใส่จากพ่อแม่มากกว่าที่คิดนะคะ” คุณครูพยายามพูดด้วยเหตุผลกับสหกรณ์

เขารู้ว่าคุณพูดถูกจึงไม่ได้แย้ง แต่คนที่นั่งข้างๆ เขาไม่เห็นด้วย

“พ่อไม่มีเวลาครับ แล้วแม่ก็ไม่มาหาผมซะที” สหรัฐไม่ลังเลที่จะเผยปัญหาในครอบครัวให้คนนอกกร่วมรับรู้ ตามด้วยจุดประเด็นความน่าสงสาร “ไม่มีใครดูแลผมเลยครับ ผมคิดถึงแม่”

สหกรณ์ก็มีหน้า ถลิ่งตาเตือนลูกชายไม่ให้ตั้งตารามา ส่วนสหรัฐเงยหน้ามองพ่อแล้วดวงตากลมโตก็สั้นไปหน่อยๆ คุณาเวทนาจนครุทนมองไม่ได้

“น้องคอลลาร์ยังเล็กนะคะ เขาไม่เข้าใจปัญหาของผู้ใหญ่หรอกคะ”

“เขาฉลาดกว่าที่คุณครูก็คิดครับ” นี่ไม่ใช่การโต้แย้ง แต่เป็นการบอกความจริง ทว่าสหกรณ์มองออกว่าครูไม่เชื่อ

“เด็กยังงี้ก็คือเด็กคะ ที่เขาทะเลาะกับเพื่อนๆ ก็เพราะอยากให้พ่อแม่สนใจ ถ้ายังงี้คุณพ่อลองคุยกับคุณแม่เรื่องช่วยกันดูแลลูกดีไหมคะ ถึงเล็กกันแล้วก็หันหน้ามาคุยกันได้”

ครูเข้าใจว่านี่เป็นปัญหาพ่อแม่หย่าร้าง แม่ไม่อยู่บ้าน พ่อเอาแต่ทำงาน ซึ่งนั่นถูกแค่ครั้งเดียว ที่สำคัญเด็กน้อยคนนี้ได้ทำเพื่อเรียกร้องความสนใจ แต่เพื่อกดดันพ่อให้ไปพาแม่กลับมา ให้ไว!

เด็กน้อยน่าสงสารในสายตาครูก็มีหน้า แต่สหกรณ์เปลี่ยนหน้าจอมือถือเป็นกล้องแล้วลดลงไปส่องดูพบว่าสหรัฐกำลังแอบยิ้มตามคาด พอถูกเปิดโปงว่าก่อการจลาจลในโรงเรียนเพื่อเรียกร้องให้พ่อยอมทำตามใจตัวเอง เจ้าตัวร้ายก็ยังไม่สะทกสะท้าน กล้าเลิกตัวใส่พ่อผ่านหน้าจอโทรศัพท์ แล้วเปลี่ยนสีหน้าฉับพลันเหมือนกึ่งกำเปลี่ยนสีงยมองครูอ่อนวอนเสียงนุ่ม

“ผมขอโทษครับ ผมไม่อยากจะทะเลาะกับเพื่อนนะครับ แต่เขาหาว่าผมโกหก แล้วก็บอกว่าแม่ของผมเป็นคนไม่ดี”

น้ำเสียงที่ควบคุมให้เครือ้อยๆ บีบหัวใจครูจนต้องคาดคั้นผู้ปกครองอีกรอบ แถมยังละเลยการลงโทษเจ้าเด็กแสบที่แอบถึบ

นักเรียนรุ่นพี่ระหว่างทะเลาะวิวาท

“ผมจะคุยกับแม่ของดอลลารี่อีกทีครับ”

สหกรณ์ตัดบทการอบรมของครูเรื่องการดูแลเด็ก แล้วก็ลากเจ้าเด็กแสบนรกออกไป และคราวหน้าเมื่อเขาเจอกังสดาล เขาจะเอาคำพูดครูที่ว่าพ่อแม่ควรดูแลลูกโยนใส่เธอบ้าง

“พ่อยิ้มเหมือนตัวโกงเลยครับ” สหรัฐเอ๋ยแทรกจนคนคิดแผนการใหญ่ชะงัก

“ลูกจะไม่ได้ดูละครอีกจนกว่าจะมีสิทธิ์เลือกตั้ง”

“มองอีกที พ่อหลอกว่าพระเอกละครอีกครับ” สหรัฐทำตาแป๋วมองสหกรณ์แล้วอดอ้อน ทำทุกวิถีทางเพื่อให้ได้ดูละคร

ชายหนุ่มเค้นเสียงหัวเราะใส่ตัวเองที่มักจะถูกหลอกเพราะลูกไม้แบบนี้ แบบเดียวกับที่กังสดาลเคยใช้กับเขา จนเขาเผลอตกลุมรักเธอเมื่อเจ็ดปีก่อน

5

เหตุการณ์เมื่อ 7 ปีก่อน

เจ็ดปีก่อน

กังสดาลพาผู้ชายเข้าห้องเป็นครั้งแรกในชีวิต ที่ได้ตที่สุดก็คือห้องที่ว่าเป็นโรงแรมในต่างแดน และผู้ชายคนนั้นคือคนแปลกหน้าที่เธอเพิ่งจะเคยเจอ

“คุณเข้ามาอาบน้ำอุ่นก่อน เสื้อผ้าให้แม่บ้านของโรงแรมอบแห้งแป็บเดียวก็ใช้ได้แล้วค่ะ”

กังสดาลไม่ใช่คนเจ้ากี้เจ้าการ แต่ตอนเธอช่วยสหกรณ์เซ็ดหน้าพบว่าหน้าผากที่ชุ่มน้ำฝนของเขาร้อนแทบลวก แล้วเธอจะให้ผู้มีพระคุณใส่ชุดเปียกๆ เดินทางกลับไปทั้งที่ป่วยหนักได้อย่างไร เห็นเขายืนอึดอึดไม่เข้ามาเสียที่เธอก็ถือวิสาสะจูงมือเขาเสียเลย เธอรู้สึกถึงแรงกระตุกชัดขึ้นนิดๆ จึงนึกได้ว่าเธอลากผู้ชายเข้าห้อง อดจะเงินอายไม่ได้ แต่คิดอีกทีวันนี้เขาก็จูงมือเธอวิ่งตั้งครึ่งค่อนชั่วโมง ถือว่าหายกันไป

“ผมกลับไปเปลี่ยนที่โรงแรมของผมดีกว่า”

“เปียกขนาดนี้เปียกก็ปอดบวมกินพอดี” เธอขัดคำพูดของเขาด้วยการผลักเข้าไปในห้องน้ำพร้อมกับสั่งการ “ถอดชุดส่งออกมาให้ฉันด้วยนะค่ะ”

“คุณเป็นผู้หญิง ผมเป็นผู้ชาย”

“ไม่ต้องห่วงค่ะ ฉันไม่ทำอะไรคุณหรอก”

“เราคงจะคุยกันคนละคลื่นความถี่แล้วละ” เขายังพูดไม่จบประโยคเธอก็ตั้งประตูปิด แต่พอเขาเพิ่งจะถอดเสื้อสูทออกประตูก็ถูกคนเดิมตั้งเปิด

“รีบถอดเสื้อผ้า ส่งชุดมาเลยคะ” เห็นเขาทำท่าไม่เข้าใจเธอก็เอื้อมมือไปหากระดุมเสื้อเซ็ทเขา

“คุณอยากเห็นผมแก้ผ้ามากขนาดนั้นเลยหรอครับ” เขาแซวด้วยรอยยิ้มจนเธอเก๋ไป เพราะเพิ่งนึกได้ว่ากำลังพยายามเปลื้องผ้าชายแปลกหน้าอยู่ รีบปิดประตูหนีแทบไม่ทัน

พอมีประตูกั้นระหว่างทั้งสอง กังสดาลก็เอามือกุมแก้มที่ร้อนผ่าวของตน ด้วยฐานะลูกสาวของนักแสดงที่มีชื่อเสียงพอตัว เธอคุ้นเคยกับคนในวงการ หายากที่จะเจอผู้ชายคนไหนทำให้เธอหวั่นไหว

หรือนี่คือทฤษฎีสะพานแขวน ว่ากันว่านักวิทยาศาสตร์ได้ทดสอบให้ผู้ชายไปจับผู้หญิงบนสะพานแขวนซึ่งแกว่งไปแกว่งมาขวนต้นต้น จากผลทดสอบมักจะประสบความสำเร็จมากกว่าไปยืนจับบนสะพานปูนที่มั่นคง แต่คิดอีกทีเขายังไม่ได้จับเธอเลย แต่เป็นพลเมืองดีพาเธอหนีอันตราย เธอต่างหากที่พาเขาเข้าห้อง แล้วก็อย่างที่เธอบอก เธอไม่ทำอะไรเขาหรอก

กังสดาลคิดงุ่นงายไม่ถึงนาทีด้วยซ้ำ ประตูห้องน้ำก็เปิดออกเผยให้เห็นสภกรณ์ที่ถอดแค่สูทตัวนอก เธอไม่ทันถามเขาก็ผลัดเธอเข้าห้องน้ำแทน

“คุณอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อนดีกว่า เดี่ยวจะไม่สบาย”

ทั้งที่เขาเป็นคนป่วย แต่กลับนึกถึงเธอก่อนตัวเอง ถ้าเมื่อครู่กังสดาลให้คะแนนนิยมสภกรณ์เกือบเต็มร้อย ตอนนี้นั่นคงเกินร้อยไปไกล แต่อาการหัวใจหวั่นไหวของเธอสะดุดทันทีเพราะความตกใจจาก

“ผมไหว และเชื่อได้เลยว่าผมจะทำให้คุณไหวเหมือนกัน”
สองขาเธอวางแยกบนเท้าแขนเก้าอี้ ทำนี่ยื่นอายุไปกันใหญ่
แต่กังสดาลไม่ทันได้อาย สหกรณ์ก็ทำให้เธอลืมหูลอยอย่างยกเว้นเขา

“ฉันไม่กล้าสู้หน้าใครแล้ว” กังสดาลได้สติกลับมาพร้อม
ความละอาย

“ดีที่ผมมองการณ์ไกลจำกัดการเข้าถึงชั้นนี้เอาไว้” สหกรณ์กล่าว
ด้วยความภูมิใจพร้อมช่วยจัดการเสื้อผ้าของกังสดาลให้เข้าที่หลังจาก
เข้าไปชำระร่างกายลวกๆ ในห้องพักผ่อน ซึ่งเธอบ่นเป็นชุดที่เขาไม่ยอม
ย้ายสถานที่เข้ามาในนี้ตั้งแต่แรก กลับทำเรื่องน่าละอายในห้องทำงาน

“นอกจากแม่บ้านมาทำงานตอนพักเที่ยงก็ไม่มีใครเข้ามาได้อีก”
วันนี้สหกรณ์อนุญาตให้ภาคภูมิกลับก่อน ทั้งชั้นจึงเป็นของเขากับ
ภรรยา

“รปภ. ละ” นึกถึงพี่ยามชั้นล่าง ซึ่งหนึ่งในนั้นเป็นแฟนคลับเธอ
กังสดาลก็ถึงชั้นผวา

“เขาเข้ามาได้เฉพาะมีเรื่องฉุกเฉิน” พูดแล้วสหกรณ์ก็ก้มลงเข้า
แหยกังสดาล “คุณว่าตะกี้ฉุกเฉินจนผมควรโทร. เรียกรปภ. ขึ้นมาดู
ไหม”

กังสดาลจะดีก็ไม่ได้ จะดูสหกรณ์เกินไปก็ไม่กล้า สุดท้ายได้แต่
ตั้งใจว่าตำแหน่งภรรยาเก็บไว้ใช้ที่บ้าน ห้ามเอามาใช้ที่บริษัทเด็ดขาด
แต่เจ้านายอ้างว่าเพราะเหตุการณ์นี้ช่วยบรรเทาอาการไมเกรนของเธอ
เธอเลยต้องเพิ่มเติมคุณสมบัตินี้ลงในตำแหน่งงานด้วย

The End